

[Rytter.]

ligesom jeg har gjort her, Ministeren. Jeg syntes selv, jeg gjorde det godt, men da jeg var færdig, var der en, som rejste sig og sagde, at han forstod ikke rigtig min Fremstilling, for 8 Dage før havde der været en Dame herinde fra Rigsdagen, som havde talt om den samme Sag, og hun havde takket Justitsminister Steincke, fordi han havde forelagt Interneringsloven. Jeg sagde ved den Lejlighed: Ja, hvem kan staa sig mod Danmarks Steincke i Taktik? Det er umuligt. Her var end ikke Lovforslagets Titul tilbage, der var overhovedet intet tilbage, som mindede om det Lovforslag, Ministeren havde fremsat, og dog rejste en af mine Meningsfæller rundt og takkede Ministeren derfor.

Jeg haaber, vi efterhaanden kan lade denne Sag fare, men naar den højtærede Minister drager den frem, er jeg ogsaa nødt til det. Den højtærede Minister kan sige til mig, at det er, fordi jeg kredser om et bestemt Sted; jeg siger det samme om den højtærede Minister, og i dette Tilfælde har jeg en Højesteretsdom bag mig.

Jeg har nu talt om Spørgsmaalet om Dommerne, og jeg vil gerne slutte med at bede Medlemmerne om, inden Spørgsmaalet kommer til at foreligge paa ny, at tænke over det, jeg her har udviklet om Særdomstole; at man gaar bort fra Særdomstole, og at man ikke i noget andet Land — bortset fra de totalitære Stater — har Særdomstole. Endvidere beder jeg Medlemmerne tænke over det Monstrum, her er blevet indført: der er i Virkeligheden Tale om Kriminal-sager, men de føres i Civilprocessens Former, saa at det Materiale, der skal fremskaffes; ikke fremskaffes af det offentlige; under Appellen fremlægges det samme Materiale, som er kommet frem under Civilprocessen; der indføres Domsmænd i Civilprocessen, Domsmændene skal have Sagens Enkeltheder ind gennem Synet og ikke gennem Hørelsen, noget, vi hidtil har holdt paa; de skal se Sagens Akter. Alt dette forekommer mig at være en uholdbar Situation.

Jeg gaar saa over til Lovforslagets andet Punkt: Genoptagelse af Sager.

Formanden: Det ærede Medlem husker nok Christian den Femtes Vejledning for Talere?

Rytter: At Taleren skal fatte sig i Korthed, for ellers falder Tilhørerne i Søvn.

Formanden: Ja.

Rytter: Men jeg kan se paa Tilhørerne, at de i dette Tilfælde ikke sover. I øvrigt skal jeg saa vidt muligt rette mig efter den højtærede Formands Henstilling.

Jeg kommer altsaa til Spørgsmaalet om Genoptagelse af Sager. Jeg vil bede de ærede Medlemmer og navnlig den højtærede Justitsminister om at tage dette Spørgsmaal op til rent saglig Undersøgelse. Den Konklusion, at Dommerne ikke kan afgøre Spørgsmaalet om Genoptagelse af Sagen, de selv har paadømt, fordi de føler sig bundet af den afsagte Dom, er jeg uenig i. Naar en Dommer ved, at han har gjort en Mand Uret, er der selvfølgelig intet, han hellere vil end at søge at rette Fejlen. Det har imidlertid intet at sige, at jeg mener; det er en forkert Konklusion; det, det kommer an paa, er, hvad Befolkningen mener. Jeg forstaaer godt, at Befolkningen synes, det er mærkeligt, at den samme Dommer, som har afsagt en Dom, senere skal afgøre Spørgsmaalet om, hvorvidt Sagen skal genoptages eller ikke. Man maa imidlertid erindre, at det ikke mere er Dommerne, der fremskaffer Materialet, men Politiet, og Dommerne afsiger saa Dommen efter det fremskaffede Materiale. Nu vil jeg nok spørge, om nogen her tror, at en Dommer skulde genere sig for at omgøre en Afgørelse, han har truffet paa den og den Maade, fordi Politiet har givet mangelfulde Oplysninger; Dommeren vil uden Betænkning sige: Sagen blev forelagt saaledes, vi manglede de og de Oplysninger, de er nu kommet, og saa maa vi selvfølgelig gøre den om — akkurat ligesom den højtærede Minister, hvis jeg var kommet med en Indstilling og Justitsministeren havde afgjort en Sag ud fra denne, men det senere viste sig, at min Indstilling manglede vigtige Oplysninger, ikke vilde genere sig for at sige: De Oplysninger, der forelaa for mig, da jeg afgjorde Sagen, medførte, at jeg maatte afgøre den paa den og den Maade; nu er der imidlertid fremkommet nye afgørende Oplysninger, og derfor bliver det nødvendigt at træffe en anden Afgørelse. Vi er opdraget under den gamle Ordning, da det var Dommerne, som skulde skaffe alle Oplysninger; men nu er det Politiet, der skal fremskaffe dem, og naar det er Tilfældet, tror man saa virkelig, at en Dommer vil være ked af at omgøre en Afgørelse? Jeg mener derfor, at ikke blot Konklusionen, men ogsaa Præmisserne er forkerte, og jeg opfatter Professor Hurwitz paa den Maade — det er en noget anden Maade, end den højtærede Minister har opfattet ham paa —, at han udtrykkeligt